

[Hert Petersen.]

søge enighed i alle væsentlige spørgsmål med disse EF-lande.

For det er jo sandheden om denne sag, at selv om man formelt ikke er 100 pct. forpligtet til at komme til enighed, så er de de store og vi de små, og når man forpligter sig til at søge at komme til enighed med de store, så bliver det de stores enighed, som kommer til at bestemme over os. Det har vi set netop i denne sag.

Overgaard Nielsen (RV):

Nogle medlemmer af dette høje ting havde håbet, at ministeren ville have forelagt sin redegørelse allerede i går, så der havde været tid til at studere den nærmere før debatten i dag. Det skete altså ikke, og jeg kan kun sige, at det er der jo ikke sket nogen skade ved, for ministeren sagde ikke ét ord mere eller ét ord mindre, end man kunne forvente. Og det, der ikke blev sagt, var måske nok det mest talende.

Som hr. Tillisch finder jeg, at en af de alvorligste indvendinger mod EF-samarbejdet er dette tings manglende mulighed for at kontrollere og afgøre, hvad Danmark går med til i Bruxelles. Det er jo, som det er blevet sagt, sådan, at indirekte, ad køkkenvejen, sniger der sig ting ind, som ingen basis har i Romtraktaten; topmøderne og den politiske komité er eksempler på dette. Men når målet, som hr. Arne Christiansen sagde, er et politisk samarbejde, så er det klart, at EF-tilhængerne er villige til at sluge endog meget store kameler. Hr. Arne Christiansen gik endda så vidt, at han udtalte sin forvisning om, at der var et flertal i dette ting for samarbejde i EF ligesom for vor øvrige udenrigs- og forsvarspolitik. Det var jo en ganske oplysende udtalelse.

Med hensyn til folketingets manglende indflydelse på Danmarks standpunkter i EF, så blev tingets medlemmer oplyst herom allerede den 6. marts sidste år, da den fremtrædende vesttyske EF-politiker Walter Behrendt holdt foredrag her på Christiansborg. Den, der tror, at Romtraktaten

er en typisk eller gængs folkeretlig traktat, begår en stor fejl, sagde Walter Behrendt, og han fortsatte — og jeg citerer fra Europa-bevægelsens referat, den Europabevægelse, som hr. Brusvang talte så varmt for, fordi den havde sin andel i vores ja til EF, trods det at man før den 2. oktober meget stærkt fremhævede, at Europabevægelsen var neutral:

„Jeg har læst, at folketinget har pålagt Deres regering at stå frem for parlamentet før hver afgørelse i Bruxelles. Dette var Deres afgørelse, og De vil gøre Deres erfaringer dermed. Lad mig blot sige, at Forbundsdagen har gjort det samme forsøg . . . og det viste sig i vidt omfang at være en illusion . . . Hvis hver regering havde et bundet mandat med meget snævre grænser, ville virkelige integrationsfremskridt ikke være mulige.“

Her siges det altså klart, at folketinget ikke kan regne med at kunne binde eller kontrollere den til enhver tid siddende regerings repræsentant i Bruxelles. Walter Behrendt sagde videre:

„Vort andet ønske drejer sig om anvendelsen af Romtraktatens artikel 235, som tillader, at man udfylder huller, som viser sig ved anvendelsen af Romtraktaten. Denne bestemmelse tolkes i øjeblikket på en sådan måde, at man kan tale om selvstændig supplerer af traktaten, uden at medlemsstaternes parlamenter medvirker.“

Med andre ord: med en ratificering af Romtraktaten har man bragt noget til verden, som kan give sig selv nye kompetencer.“

Denne selvsupplering af Romtraktatens virkeområde vil man anvende med hensyn til f. eks. valutafonden og den økonomisk-monetære union. At det ikke blot drejer sig om et løserevet citat af, hvad en vesttysk EF-politiker har fortalt folketingets medlemmer, fremgår af en beslutning i Europaparlamentet, en udtalelse offentliggjort i De europæiske Fællesskabers tidende for 9. januar i år.

Parlamentet udtaler, at man